

Cesta do Kina

Volala mi kamarátka Lenka s nápadom, že pôjdeme do kina. Uvažovala som nad odpoveďou, keďže môj deň bol celkom náročný a hodný spánku. Po chvíli premýšľania zo mňa vypadlo presvedčivé ÁNO. Stretli sme sa na námestí pri fontáne, ktorej vietor vodu odfukoval až na chodník. O pätnásť minút mal náš vlak odjazd. Trochu sme sa poponáhľali a na stanicu sme prišli len tak-tak. Nastúpili sme do vlaku. Prisadol si k nám milý, starší pán a porozprával nám zábavné príbehy o duchoch.

Cesta nám ubehla pomerne rýchlo. Keď sme z vlaku vystúpili, všimli sme si, že tam prebieha rekonštrukcia. Kráčali sme hodnú chvíľu po nástupišti a odrazu sa pred nami znenazdajky ocitla diera v zemi. Zostala som stáť ako prikovaná a po chvíli som na tú obrovskú dieru v zemi upozornila aj moju stále niečo rozprávajúcu kamarátku Lenku. Letmo sa na mňa usmiala a povedala niečo v tom zmysle, že mám bujnú fantáziu. Ešte dodala, že by som mala prehodnotiť svoj spánkový režim. V tej chvíli som si bola istá, že tá zvláštna, magická diera v zemi bol len môj prelud, napriek tomu veľmi silný a skutočný. Jej hmýriaci sa zrkadlový povrch mi pripomínal vlny na mori. Len tak som tam stála a premýšľala, čo v tej zvláštnej diere uprostred nástupišta môže asi tak byť. Najprv som si vôbec nebola istá, či som natoľko odvážna aby som sa toho povrchu aspoň dotkla rukou. Už-už som to chcela vzdať a odísť, no moja zvedavosť ma dokopala k tomu vyskúšať to. Odrazu som vôbec nevnímala svet okolo, ba ani moju hlučnú kamarátku a opatrne som sa rukou dotkla toho magického zrkadliaceho povrchu. Bolo to fascinujúce. Cítila som, ako ma to pomaly vtahuje dovnútra celú, no prekvapivo som sa vôbec nebránila. V tej chvíli už nebolo cesty späť. Nevedela som ako je to možné, no odrazu som sa ocitla na akomsi poli obklopenom stromoradím. Pomedzi mohutnými korunami starých stromov vynikala zvláštna staroveká vežička. Keďže v okolí nebolo ani živej duše, rozhodla som sa, že pôjdem za ňou. Kráča som pomerne dlho, no nakoniec som sa ocitla v akomsi neznámom a zvláštnom mestečku. Miestni ľudia na mňa čudne zazerali, boli oblečení naozaj nezvyčajne. Ženy mali nádherné šaty s mohutnou sukňou, ktorú tvarovala obrovská krinolína, a muži chodili upravený v košeliach zapravených do nohavíc s elegantnými trakmi. Na prepravu používali koče ťahané živými koňmi a poštu rozdával malý chlapec s baretkou na hlave. Cítila som sa ako v rozprávke. Keďže na mňa všetci zazerali, rozhodla som sa ukryť v najbližšom dome. Vošla som vysokými a starými dverami dovnútra a dúfala, že ma niekto oboznámi s tým, kde to vlastne som. Pri peci stála stará pani a pozvala ma dnu. Zalamovala rukami a pohoršovala sa nad mojím oblečením, keďže som naozaj nezapadla. Porozprávala som jej, ako som sa tu ocitla. Do nášho rozhovoru sa

po chvíli pridalo ešte jedno mladé dievča, zrejme jej dcéra. Bola približne rovnako stará ako ja. Starenka si nás postavila vedľa seba. Odrazu doniesla z vedľajšej izby nádherné šaty a prirovnávala ich ku mne. Musím priznať, že boli rozprávkové. Okraj sukne lemovala ručne vyšívaná prenádherná čipka. Farebne boli ladené do svetlomodrej farby, čo je moja obľúbená farba a pristane k mojej pokožke. Okolo živôtika boli šaty nafarbené akýmsi trblietavým práškom. Ani neviem ako a už som sa ich mala na sebe, prechádzala sa v nich po izbe a cítila sa ako skutočná princezná. Dievča zdieľalo so mnou rovnakú radosť. Podchvíľou mi začala zapletať moje rozčuchané vlasy a upravovať ich do úhladného drdola. Potom ma vzala na prechádzku po mestečku. Dostali sme sa k jazierku, kde plávali zvedavé a hladné labute. Dlho som ich z diaľky obdivovala, až podišli ku mne. Dievča vytiahlo z vrecúška nejaké jedlo a podalo ho aj mne. Labute dlho neváhali a naťahovali zobáky dovtedy, kým všetko nepojedli.

Začalo sa stmievať a dvíhal sa vietor. Usúdili sme, že je správny čas sa vrátiť. Po návrate k starej pani nás na stole čakal ešte teplý, voňavý, ovocný koláč. Starenka ho pred nami starostlivo posypala niečím sladkým, čo chutilo ako práškový cukor. Potom nám ho nabrala na malé tanieriky a ... Chvíľu na to som upadla do tuhého, vytúženého spánku. Po prebudení som sa ocitla opäť na vlakovej stanici a moja kamarátka Lenka stála nado mnou. Vraj som nešikovne zakopla, spadla a kotúľala sa dole schodmi. Lenka ešte ani nestihla zavolať pomoc a už som sa prebrala. Trvalo to len pár sekúnd. Prišlo mi to celé naozaj divoké. Mala som pocit, akoby sa zastavil čas a ja som sa ocitla v nejakej inej dobe. Zrejme to bol sen. Lenka ma však upozornila, že na perách mám nejaký biely prášok. Bolo to sladké presne ako ten, ktorým starenka posypala koláč. Lenka nechápala, odkiaľ sa mi tam mohol dostať, keď pred pádom som tam nemala nič. Sama som bola zmetená, len som nechápavo kývla plecom.

Chvíľu na to sme už sedeli v kine. Celý film som rozmýšľala, čo sa vlastne stalo? A tiež ako je to vôbec možné? Vedela som ale, že si ten zvláštne príjemný pocit chcem uchovať. Ten svet za dávnych čias princezien, nádherných zámkov postavených na bralách a slávnostných bállov by sa mi určite páčil.